PERSOANA DOMNULUI ISUS HRISTOS

IDEEA CENTRALĂ Numai Isus Hristos, Dumnezeu adevărat şi Om adevărat, este Mijlocitorul desăvârşit care împlineşte planul lui Dumnezeu şi realizează ispăşirea păcatelor.

CUVÂNT-CHEIE REALITĂŢI: I. Dumnezeirea Sa • II. Umanitatea Sa • III. Misiunea Sa

INTRODUCERE – CINE ESTE ISUS HRISTOS?

În Matei 16:13–16, Domnul Isus îi întreabă pe ucenici ce spun oamenii despre El, apoi le cere propria mărturisire. Petru răspunde: ***„Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”*** (v. 16). Identitatea lui Isus este decisivă: nu putem înţelege ceea ce a făcut pe cruce fără să înţelegem cine este Cel răstignit. Ispăşirea este lucrarea prin care Hristos, ca Înlocuitor al păcătoşilor, a purtat judecata cuvenită păcatului, satisfăcând dreptatea lui Dumnezeu şi aducând împăcarea cu El.

I. REALITATEA DUMNEZEIRII SALE – DUMNEZEU ADEVĂRAT

A. Hristos este veşnic, necreat şi Creator

Ioan 1:1–3 afirmă că ***„la început era Cuvântul”*** şi că El este Dumnezeu. Cuvântul nu a început să existe odată cu creaţia: El exista deja. Coloseni 1:16–17 arată că toate au fost făcute **prin El, pentru El şi se ţin prin El**. De aceea Hristos este Creatorul, scopul şi Susţinătorul creaţiei, nu o parte a ei (cf. Romani 11:36). Doar Cel veşnic şi divin poate fi Mântuitorul desăvârşit prezentat de Scriptură.

B. Hristos este una cu Tatăl şi fără păcat

În Ioan 10:30, Isus spune: ***„Eu şi Tatăl una suntem.”*** Tatăl şi Fiul sunt Persoane distincte, dar una în fiinţa dumnezeiască; Duhul Sfânt împărtăşeşte aceeaşi Dumnezeire. Hristos este sfânt în mod desăvârşit: n-a avut natură păcătoasă, n-a săvârşit păcat şi a ascultat întotdeauna de Tatăl (Evrei 4:15; 1 Petru 2:22). Un păcătos nu poate ispăşi păcatele altora, fiindcă el însuşi are nevoie de mântuire. **Numai Jertfa fără păcat putea purta vinovăţia celor păcătoşi.**

II. REALITATEA UMANITĂŢII SALE – OM ADEVĂRAT

A. Fiul veşnic Şi-a asumat natura umană

Ioan 1:14 declară: ***„Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi.”*** Prin întrupare, Fiul nu a renunţat la dumnezeire şi nici la atributele Sale divine. „S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi” (Filipeni 2:6–8) înseamnă că S-a smerit luând chip de Rob, nu că a încetat să fie Dumnezeu. El a cunoscut foamea, oboseala, suferinţa şi moartea ca om adevărat. În singura Persoană a lui Hristos sunt unite două naturi complete – dumnezeiască şi omenească – fără amestecare sau despărţire.

B. Domnul Isus Hristos a devenit om pentru a ne reprezenta

Evrei 2:14–17 explică necesitatea întrupării: Fiul a luat *„trup de om”* pentru a putea muri ca om, pentru a-i elibera pe cei ţinuţi în robia fricii de moarte şi pentru a face ispăşire ca Mare Preot. Necesitatea vine din planul răscumpărător al lui Dumnezeu, nu dintr-o limitare a puterii Sale. **Fiul lui Dumnezeu a murit cu adevărat în natura Sa omenească;** natura dumnezeiască nu a încetat să existe. Nu sunt două persoane, ci un singur Hristos, Dumnezeu şi Om, care ne reprezintă şi ne înţelege slăbiciunile (Evrei 4:15).

III. REALITATEA MISIUNII SALE – MÂNTUITORUL DESĂVÂRȘIT

A. Răscumpărarea a fost hotărâtă din veșnicie

Conform 1 Petru 1:18–20, Hristos, *„Mielul fără cusur și fără prihană”*, a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii și arătat în istorie pentru răscumpărarea noastră. Crucea nu a fost un accident și nici o înfrângere a planului lui Dumnezeu. Scriptura desfășoară progresiv această promisiune: în Eden este anunțată biruința asupra șarpelui (Geneza 3:15); făgăduințele făcute patriarhilor sunt dezvoltate; jertfele Legii arată gravitatea păcatului; profeții vestesc venirea lui Mesia. Toate converg spre Persoana și lucrarea lui Hristos. Biblia are astfel o unitate profund hristocentrică.

B. Ispășirea a fost realizată prin jertfa substitutivă

Domnul Isus spune că a venit ***„să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți”*** (Marcu 10:45). Răscumpărarea presupune un preț plătit pentru eliberare. Păcatul aduce vinovăție și condamnare; Dumnezeu nu îl poate declara neînsemnat fără să-Și nege dreptatea. De aceea, Hristos a purtat judecata cuvenită celor pe care îi răscumpără. În 2 Corinteni 5:21, Pavel arată că Cel care n-a cunoscut păcat a fost făcut „păcat pentru noi”: nu a devenit păcătos în caracterul Său, ci a purtat vina noastră ca Înlocuitor. Cei uniți cu El prin credință sunt socotiți neprihăniți în El.

Două adevăruri inseparabile: Hristos a trăit în ascultare desăvârșită și a murit ca jertfă ispășitoare. Mântuirea nu se întemeiază pe meritele noastre, ci pe lucrarea Sa suficientă. Prin înviere, El a biruit moartea și a confirmat biruința lucrării Sale.

C. Răspunsul cerut de Evanghelie: pocăință și credință

Chemarea Domnului Isus este limpede: ***„Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”*** (Marcu 1:15). ***Pocăința*** înseamnă întoarcerea de la păcat la Dumnezeu; ***credința*** înseamnă încrederea în Isus Hristos și în lucrarea Sa, nu în propriile realizări. Amândouă sunt răspunsuri cerute de Dumnezeu, dar nu reprezintă prețul mântuirii: aceasta este darul harului Său (Efeseni 2:8–9).

ÎNCHEIERE – CINE ESTE HRISTOS PENTRU MINE?

Cele trei realități se leagă între ele: **dumnezeirea Sa** arată vrednicia și puterea Mântuitorului; **umanitatea Sa** face posibilă reprezentarea noastră; **misiunea Sa** arată că mântuirea este împlinită prin jertfa Lui. Nu ajunge să cunoaștem corect aceste adevăruri: suntem chemați să-L cunoaștem personal prin credință. Ioan 17:3 leagă viața veșnică de cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, iar Ioan 3:36 arată că răspunsul față de Fiul are consecințe veșnice.

Întrebarea finală: Dragul meu, este Domnul Isus doar o Persoană despre care știu multe lucruri sau Domnul și Mântuitorul în care mi-am pus încrederea?

REȚINE: Nu putem înțelege corect ispășirea fără să cunoaștem Persoana Celui care a ispășit. Hristos este Dumnezeu adevărat, Om adevărat și singurul Mântuitor desăvârșit.